

כדאשתקד...

אנו חוזרים אל יום האתמול.

עם ראשית שנת 1950 נכנסת מועצת עיריית תל-אביב, -- במושב הנוכחי -- לשנת קיומה ה-15 ובמקום להסתלק היא, כאילו, מחדשת את ימייה כקדם... אכן שוב לא תושבת (ומי יודע עד מתי) הנהגת העיר תל-אביב, בת רבע מיליון הנפשות, מידי נציגיה הרשמיים שעוד לפני 10 שנים צריכים היו וחייה בים היו למסור את ההכרעה על גורל שלטונם לידי הבוחרים.

והרי גדולות ונצורות חלו בעיר זו מאז 1935 כשמספר בוחריה היה 20 אלף לעומת שנת 1950 כשמספר בעלי זכות הבחירה בתחומיה היא (פרט ליפו!) הוא כ-135,000.

נגיד ברורות וגלויות: מפני שכמה מפלגות יראות מתוצאות הבחירות. כל הטענות ונסיגות ההוכחה שועדת-הפינים של הנכנסת לא הכינה עדיין את חוקת-הבחירות המתקנות לכל העירייה לכן אין לערוך בחירות בתל-אביב לרבות שיש לה כבר פנסיונרים מושלם. דברים אלה אין להם שחר.

יצחק גרינבוים הוכיח בעריכת הבחירות לכנסת שאם רוצים לקיים בחירות אפשר להכין הכל במהירות יבוק ממש.

הטענה שיפו "הבלתי-מסודרת" מפריעה -- שוב תחבולה היא ותו לא, כי אילו היו המעוניינים, -- מעוניינים באמת בבחירות מהירות בתל-אביב, יכלו להכין את פנסיונריו בעוד מועד או להפריד את הבחירות מיפו מאלו של תל-אביב.

אילו רצו, אבל הם אינם רוצים! ומדוע אינם רוצים -- גם זה איננו סוד עז.

חלו תמורות במצב רוחו של הצבור בתל-אביב הרחב. חלה תזוזה ל"מערב ול"מזרח" וההרגשה היא שבחירות למועצת עיריית תל-אביב עלולות להביא הפתעה בלתי משוערת מראש.

יש המנבאים שהפעם תהיה הצבעת ההמונים הרחבים משקית יותר ממפי לגתית, מעשית-כדאית יותר מרעיונית-כיתתית -- וכאן נעוץ שורש הבהלה... מתכים ל"נס" שהבחורים ישובו להיות "טובים", מנוהלים ע"י פרוגראמות מי-לוליות, ריקות מתוכן מעשי.

כנראה שתקציב שנתי (כולל הקצ"ב בות המיוחדות לעבודות צבוריות) שאת רובו המכריע על תושבי העיר לשלם מכיסיהם פתח, את עיני המחויבים לשלם. הם יבחנו כדבעי ובשבע עינים את רשימות המועמדים על מנת להבטיח מראש שההשקעה תהיה משקית-הסכנית ושמהלי עניניה של העיר יבחינת כשרות מפלגתית אלא בעיקר מבחינת כשרות-משקית, צדק-סוציאלי ויעילות השירותים.

הרכב המועצה הנוכחית חסר יעיליות הוא, ההבדל בקול אחד בין הגוש האזרחי וסיעת הפועלים בעוכרי העיר הוא, כי יש וענינים חיוניים תלויים בחסתי יחידים בעלי זכות הצבעה אך ללא אבטוריסה.

המפנה שיבוא -- מן ההכרח כי ישנה את פני המועצה תכלית-שינוי. ודוקא משום כך שרורים הגורמים המעוניינים בפחד שמא יהיה המפנה בעוכריהם. ובכך סוד הדחיות...

ה"גוש" וה"סיעה" יחד רואים כעת כדבר מובן מאליו שראש העיריה כר. י. רוקח יגש להכין את הצעת התקציב החדש לשנת הכספים 1950/51, שימשיך שהמועצה הקיימת רואה עדיין את תפקידה כ"סימפוזיה בלתי גמורה".

הכושי עשה את שלו -- הכושי בא!

מאת יהודה הראל

אותו שומר-שדות, שרכב על סוסו ושמע רחש מוזר בוקע מהרפת נח-רד מאד. שמועות משמועות שונות הלכו בקרב השומרים על המסתנים ושיטות לחימתם. ביום -- נראו ספורים אלה דמיוניים וקלושים מדפי רומנים עבשים מדורי דורות, אלא שבלילה היו חוזרים בדמיונו באכזריות מוחשית ומעוררים דקירה מוזרה בבטנו.

הוא עצר את סוסו. בלילה היתה זו סוסה ערבית אצילה, רכוש שומרי-השדות מימי מסחה וסגירה, אלא שעם הגיע אור היום היתה הופכת לפרדת עבודה מזדקנת המכונה "ניטה" כפי ילדי המשק.

כאמור, עצר שומר השדות את סוסו, האהיל בכף ידו על עיניו -- צפה והאזין.

הרחש המוזר מהרפת חזר ונשמע. השומר לטף בתבה את האקדח העץ קי התלוי לו על צדו והקשיב לרחש. הפעם הבחין ברקיעות רגלי הבהמות ובלחישת מסתורית שבקעה מהרפת. -- "מסתנים" הדרו! בחרדה, ולא הבין כיצד זהו סוסו בדהירה לעבר הרפת.

שני סוסים רזים היו קשורים לשער הרפת ונעצו מבט מטומבל בשומר ובסוסו. פניוה -- הפרה ה"בתולה" של הנציה הרפתנית טיילה לה להנאתה בחצרי, נשפה את אוויר הסתו הקריר והציצה מדי פעם בירח המלא, ששט בנחת בין גלי עננים. מהרפת בקעה לחישה מוזרה, תערוכת של קקיע ערבי ופקודות צבאיות.

שומר השדות החליק מסוסו שפניו תה אל שני הסוסים הזרים והחלה מתנה אתם אהבים.

הוא תפש מחסה אחרי גופה של פניוה. "הבתולה" החליק מאחוריה לפי כל כללי הלב"ב שלמד בקורס מ.כ. היסטורי, חדר לרפת שלף את אקדחו הבלתי משומש משנים ובקול הוליבודי בלשי קרא עברית, אנגלית וערבית: -- איך למעלה פליו!

שנים עמדו באורוה ועסקו בהתרת הפרות הקשורות. אחד מהם שחור כפי הם והשני סגנוני עטור כתובות קצ-קע מכחילות.

השנים הרימו את ידיהם השעירות הגרומות ויצאו תחת איום האקדח מהרפת.

המקועקע היה זרוי והצלחה להיחמק בחשכת פרדסי הסביבה. הכושי נמסר כבוד לשוטר שהוועק, ושומר השדות זכה בכינוי חדש במשק: "מלך השומרים".

מימין לשמאל: "שקספיר" נעיד (י. גבאי) וישעיהו פלדמן-אלון (מ. מרגלית) במחזה של הסופר הצעיר אהרון מגד מחיי הקבוץ.

זה לא מרגיז

מטפל אצלנו מר שאלוני, חדר מס' 23.

הבורגני והפועל

בחדר המתנה לאחד המשרדים הממלתיים נקלעו מספר אנשים. מקצתם התיישבו על הספסל היחיד. בקצה הספסל ישב צעיר עוטה חליפה אלגנטית ומבודדת, מגולח ומצוחצח למשעי. ליד השתרע אדם בגיל העמידה. כפי הנראה פועל בניין, כיוון שבגדיו המרופתים העלו שכבות טיט ועפר. הצעיר לא שבע נחת משכן זה והיה משתדל להתרחק ממנו מדי פעם בפעם.

פועל הבנין הרגיש, כי הצעיר סולד מקרבנו. דבר זה העלה את חמתו עד שלבסוף התפרץ ואמר: "שמע אתה! לא נאה לך לשבת כבר על יד פועל, הא?! עליך להיראות על הכבוד שנפל בחלקך לשבת על יד פועל, בורגני "מכובד" שכ" מותך!".

לשמע הדברים אלה פנה "הבורגני" אל הפועל:

"שמע חבר! אינני בורגני ולא בנו של בורגני. אני פועל כמורך, אולם אין ברצוני שתלכך לי את החליפה היחידה ששרדה לי".

ביורוקרטיה

כתבתי מכתב לאחד המשרדים הממלתיים בקשר לענין מסוים. משם לא הזורו לענות. הוכרתי להם את העובד-דה הואת במכתבים נוספים. לאחר זמן קבלתי תשובה, כי הענין בטפול וזמן מה לאחר זאת שוב אותה תשובה. החלטתי לגשת בעצמי לאותו מקום.

כשהגעתי פניתי אל מישהו וזה הפנה אותי על מר שאלוני, חדר מס' 23. הסברתי שם בעייתי ודרשתי לדבר עם אדם היכול להחליט בעניני. מיד העבירוני אל מר יעקבי, לאחר ברור מקיף העבירוני זה לחדר מס' 16.

חכיתי שעה ומחצה והכניסוני אל מר אלמוני. זה העבירוני אל חדר מס' 14. חכיתי שעתיים והכניסוני אל מר פלמוני. כאן פקעה סבלנותי ודרשתי בתור קף את האדם המוסמך. העבירוני לחדר מס' 18. חכיתי שעתיים ומחצה והכניסוני אל מר ירקוני. הלז רק שמע את דברי ומיד אמר:

"הענין שלך ידוע לי, אני אעביר אותך אל המנהל הראשי". חכיתי ארבע שעות ונכנסתי אל מר עצינוני המנהל הראשי. זה שמע את דברי ואמר בנחת:

"אני מצטער מאוד אולם בענין הזה

בחן את זכרוך

שני שחקנים ידועים בפרט מפורסם מאת סופר צעיר ידוע. מה שמותיהם? (תשובה בעמוד 18).

פסנתרים
מסירמות ידועות -- במבחר גדול
ומסרמן את יון, תיא. רח' רשי"פ